

Muskelhunde, kamphunde, powerdogs – hvad stiller man op?

Problemerne med hundeoverfald er desværre stadig stigende

■ Tekst: Vibeke Knudsen
Tegninger: Wiegaarden/Aage Jørgensen

Siden årsskiftet har vi desværre gang på gang set eksempler på alvorlige overfald på hunde – flere med dødelig udgang. Overfald

inde i egen parcelhushave, ihjelbidning i kolonihaveområde, ihjelbidning på offentligt, grønt område, ihjelbidning på offentlig vej på Østerbro, ihjelbidning på offentlig vej på Nørrebro osv.

Hvem gør noget ved sagen? Området er svært at regulere. Men intet er umuligt, hvis der er en vilje til at løse opgaven hos politikere og politi.

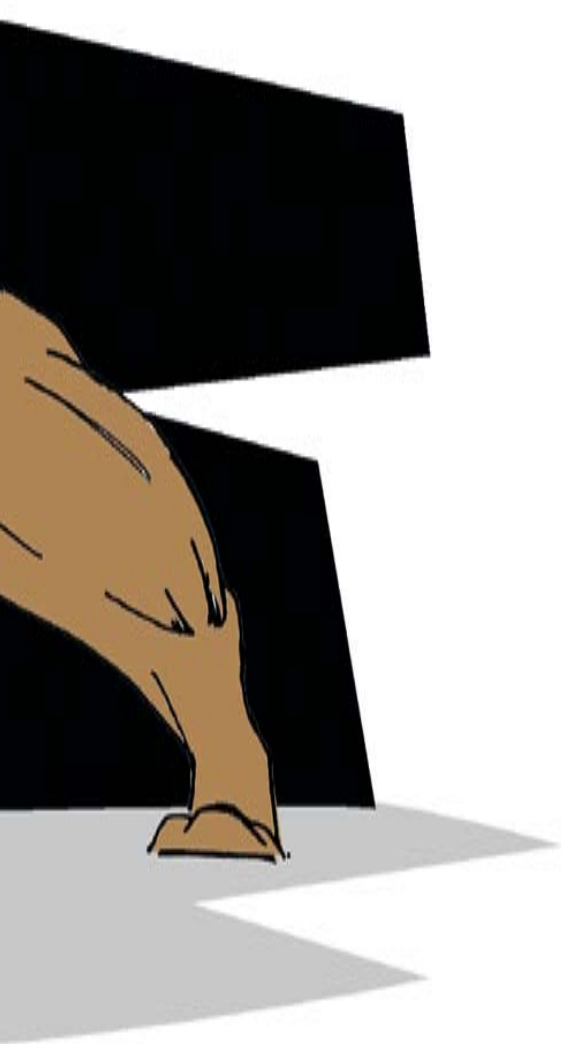
Masser af reaktioner

I decembernummeret af HUNDEN 2006 bragte vi en større artikel, der fortalte no-

get om muskelhundredenes baggrund og om de problemer, som denne hundetype forvolder. Artiklen kan ses på DKK's hjemmeside under punktet "Det mener DKK". Her er der link til artiklen under punktet "muskelhunde".

Siden har omtale i pressen – både aviser og tv – bragt mange mennesker til tasterne. Nogle for at rose DKK for at forsøge at gøre noget ved problemerne. Andre for at fortælle – ofte i meget folkelige vendinger – at deres muskelhund er verdens flinkeste hund, og at "DKK ikke har en skid forstand på hunde!"

Nogle få har forsøgt at tænke sig konstruktivt om og bidrager med forslag til bekæm-

pelse af problemerne, f.eks. med forslag om indførelse af krav om forudgående godkendelse af ejerne, krav om bestået kørekort som betingelse for hold af visse hunde, forøget kontrol af hund/ejer kombineret med "klippekort" osv.

Hvad er hvad?

Men næsten uanset, hvilke løsningsforslag, man nærmer sig, så løber man ind i problemet: Hvad er en muskelhund eller en "powerdog", som de også betegnes? Som det fremgik af decemberartiklen, er det ikke muligt – eller meningsfyldt – at foretage en klar afgrænsning ved at udpege nogle få, bestemte racer.

Nogle hundeadfærdskyndige deler – meget korrekt ud fra et teoretisk, kynologisk synspunkt (kynologi = læren om hunde) – hundene op i to typer:

- 1 brugshunde avlet til storvildtjagt og/eller bevogtning (og altså ikke til dyrekampe). I denne gruppe finder vi f.eks. cane corso, den ikke FCI-ankendte race amerikansk bulldog og dogo argentino, men også mange andre. Disse hunde er ofte meget territoriale og kan være særdeles voldsomme i slagsmål, men vil sjældent helt provokere overfalde en anden hund. ➔

De siger **NEJ**

Internater

Fra landets internater hører vi om mange henvendelser fra mennesker, der vil af med deres "powerdog". Nogle af dem har oplevet, at deres hund er aggressiv over for andre hunde og vil af med den, før det går galt. Andre er blot fuldstændig overvældede over hundens kræfter og energi og er kede af at blive mødt med afstandtagen og angst fra andre hundeejere, som jo ikke på afstand kan se, om der er tale om en af de hunde, hvor "kamp-genet" ligger lige oppe under overfladen eller ej.

Oftere og oftere møder man unge piger med disse hunde, som fortæller, at de har

reddet hunden fra en dårlig ejer og nu bare vil sørge for at give den rigtig meget kærlighed, så den bliver en god hund. De kæmper desværre mod vindmøller. Hunden er monteret med en anden genetisk kode.

Dét er også baggrunden for, at de fleste internater siger nej til at tage disse hunde ind. De henvises altså til aflivning, hvilket KU/life (tidligere Landbohøjskolen) nyeste undersøgelse om aflivning også bekræfter. Tallet af hunde, der aflives pga. aggression er stigende, og muskelhundene er overrepræsenteret i statistikken.

Boligselskaber

En del boligselskaber landet over har det sidste halve år strammet deres regler for hundehold. De vil ikke have hunde af muskel-/kamphundetype i deres bebyggelser og har derfor strammet kravene til, hvilke hunde beboerne kan få lov til at anskaffe.

Nogle af selskaberne beretter om unge mænd, der – på selskabets arealer – har trænet deres muskel-/kamphunde i at springe op og bide sig fast i f.eks. bolde og stykker af bildæk, som er hængt op på en snor mellem to tørrestativer – angiveligt for at træne hundenes kæbekraft. Det – sammen med den kendsgerning, at de pågældende hundeejere ofte lader deres hunde løbe løs – skaber naturligvis utryghed blandt de øvrige beboere, og indikerer desværre tydeligt, at ejerne slet ikke har hundeejerkompetence!

DKK har i årenes løb arbejdet for, at det skal være muligt at holde hund – også i udlejningsbyggeri. Bl.a. har DKK bistået med at udarbejde vedtægter om hundehold, der tydeliggør, at hundeholdet – på ingen måde – må være til gene eller bekymring for de øvrige beboere.

Derfor kan DKK også godt forstå de boligselskaber, som siger nej til hold af muskel-/kamphunde. Nogle af selskaberne har henvendt sig til DKK for at spørge om, hvilke racer de kunne sætte på deres forbudsliste. Vi har svaret dem, at de – efter DKK's opfattelse – er nødt til at interessere sig for typen, fordi mange af muskel-/kamphundene er blandet af flere forskellige racer. Og som selskaberne selv har udtrykt, så er man sjældent i tvivl om typen, når man ser den.

Klubber og trænere

Flere og flere hundeforeninger (også blandt de større) og -trænere landet over siger nej til at lade muskel-/kamphunde deltage i træningen. De gør det med to begrundelser. For det første vil de ikke risikere en situation, hvor en sådan hund overfalder en af de andre hunde på holdet. For det andet oplyser mange af dem, at de andre deltagere på holdet er bange for hundene (på deres egen hunds vegne) og derfor ikke vil træne på hold sammen med dem.

DKK har omvendt modtaget henvendelser fra ejere i den seriøse del af muskel/kamphundefolket, som er kede af, at de ikke har mulighed for at gå til træning med deres hund for at socialisere den og give den gode, udfordrende oplevelser.

Nogle steder har man truffet foranstalt-

ninger, så begge parter tilgodeses. Bl.a. har vi hørt om en privat hundetræner, der stillede følgende tre krav for at ville optage muskel-/kamphundene på sit hold: Kun én muskel-/kamphund pr. hold. Krav om DKK-stambog fra en dansk opdrætter, så man kunne se, at der var tale om dansk opdrættede – og prægede hunde. Krav om mundkurv, når hunden var over hvalpealderen. I DKK kan man normalt godt komme til træning med sin hund, men også DKK's trænere vil have muligheder for at stille krav til, på hvilke vilkår muskel/kamphundene (og i øvrigt enhver anden hund) kan deltage på de enkelte hold. Kravene kan afhænge både af trænerens erfaring, af holdets sammensætning og af den konkrete hund/fører.

② kamphunde avlet til dyrekampe (med tyr, bjørn eller andre hunde). I denne gruppe finder man bl.a. pitbull og tosa, som allerede er forbudt, men også f.eks. american staffordshire terrier og staffordshire bull terrier er oprindeligt avlet til kampbrug, selv om avlen gennem en lang årrække har været forsøgt drejet væk fra "kamp-genet". Disse hunde er udstyret med en – mere eller mindre kraftig – genetisk kode for at slås med andre hunde.

Mudrede racetilhørsforhold

"Ude i virkeligheden" er forholdet imidlertid dét, at rigtig mange af de muskuløse, kæbekraftige hunde i alle størrelser enten er blandet af flere forskellige ting f.eks. pitbull og cane corso, eller dét at man ikke kan dokumentere racetilhørsforholdet. En dyrlæge med godt kendskab til de politimæssige forhold i vores naboland Tyskland, hvor man jo har forsøgt sig med forbud mod en række racer, fortæller, at man nu i stedet støder på ufattelig mange hunde, der påstås at være blandinger af labrador og bokser. "Sjovt" nok ligner de imidlertid fuldstændig alle de andre muskuløse, kæbekraftige hunde, vi også kender herhjemme.

Derfor er det DKK's bud, at man må interessere sig for typen af hunde, og DKK vil indtil videre fortsat anvende betegnelsen muskelhunde om alle hunde af den pågældende type.

Hvis ulykken sker

At stå med en hund, der kommer til skade – enten ved et overfald eller en ulykke – er forfærdeligt. Nedenstående kan være til hjælp, hvis du skulle havne i den frygtelige situation:

- Hav en mobiltelefon med på tur – gerne med nummeret til din dyrlæge indkodet, så du så hurtigt som muligt kan få skaffet hjælp til din hund. (Husk at indkode nummer på nærmeste dyrlæge, hvis du er på ferie væk fra hjemmet). Hvis du ikke selv kan transportere hunden, så hav også nummeret til Falck indkodet (70 10 20 30).
- Forsøg at få navn, adresse og telefon-/mobilnummer på ejeren af gerningshunden. Bed om dokumentation for, at personen er den, han/hun udgiver sig for (kørekort, sygesikringsbevis). Der er desværre flere og flere eksempler på, at der oplyses falsk navn og adresse.
- Hvis der er vidner, så bed evt. dem om at tage affære mht. indsamling af dokumentation – og sørg naturligvis for at få alle vidnerne navne og telefonnumre.
- Hvis gerningshundens ejer ikke vil dokumentere, hvem vedkommende er, så prøv at iagttage så præcist som muligt, hvordan

han/hun og hunden ser ud. Hvis du eller et af vidnerne har mobiltelefon med kamera, så er det naturligvis en god idé at tage nogle billeder.

- Og ikke mindst: Hvis vedkommende forlader stedet i bil, så noter nummeret!

Selv om man er dybt chokeret efter et sådant overfald, så er der et par ting, man skal gøre – både for sin egen og for andres skyld:

- For det første skal overfaldet politianmeldes. Sørg for at få læst op, hvad politiet har noteret, når du er færdig med at afgive oplysninger. Det er vigtigt af hensyn til politiets mulighed for at forhindre den samme gerningshund i at foretage nye overfald. Hunden skal nemlig – som et minimum – have et pålæg efter Hundelovens § 6 om pligt til at gå i snor og evt. bære mundkurv.
- For det andet skal overfaldet anmeldes til forsikringen. Hvis man ikke ved, hvem gerningshundens ejer er, skal sagen anmeldes til eget forsikringsselskab. Selskaberne har en fælles pulje til dækning af skader forvoldt af ukendte hunde.

Hvad er der sket siden sidst?

Både diverse dagblade, tv-stationer og hundemagasiner har gennemført afstemninger om forbud eller mundkurvspligt for kamphunde. Der er i alle tilfælde tale om klare tilkendegivelser af, at resten af befolkningen ikke vil tolerere, at disse hunde skaber frygt og utryghed omkring sig. Som det formodentlig fremgår af ovenstående, er man nødt til at gøre sig klart, at disse hunde i mange tilfælde kun vil kunne identificeres på typen.

DKK har derfor forsøgt at få den ansvarlige minister, justitsminister Lene Espersen, i tale om en løsning af problemerne. Hun – eller måske blot hendes embedsmænd – har svaret DKK, at der ikke var behov for at ændre på hverken lovgivning eller administrationen af den nuværende lovgivning, for man havde de nødvendige redskaber! Folketingsmedlem Per Clausen har stillet et såkaldt "§ 20 spørgsmål" til ministeren og modtog samme svar.

Dernæst har DKK søgt – og fået – foretræde for Folketingets Retsudvalg. Som forberedelse til mødet i Retsudvalget havde ministeren endnu engang sendt sit standardsvar til udvalgets medlemmer: Der er ikke behov for ændringer.

Hertil må DKK bemærke: Her går det godt fru kammerherreinde! (Som oplysning til de

ynge medlemmer af DKK, så stammer dette udtryk fra en gammel revyvis, hvor en hus hovmester ikke vil overbringe kammerherreinden budskabet om, at hele hende gods er brændt ned til grunden med folk og fæ).

Heldigvis udviste Retsudvalgets medlem-

mer, med formand Peter Skaarup i spidsen, på tværs af partierne god interesse for problemerne, og i skrivende stund afventer både vi og udvalget med spænding, hvad der står i den redegørelse, som ministeren har bedt Rigspolitiet om at udarbejde.

I martsnummeret af HUNDEN fortalte vi om Peter Emil, en lille, ruhåret fox terrier på 3 år, som uden varsel blev overfaldet (han var i snor) og bidt ihjel for øjnene af sin forfærdede ejer. Via DKK udsatte Olivers Foundation en dusør på 5.000,- kr. for oplysninger, som kunne føre til opklaring af, hvem gerningshund og ejer var (de løb fra stedet).

Det resulterede i henvendelser fra tre personer – hvoraf en var vidne til selve overfaldet. Københavns Politi fik naturligvis straks overdraget oplysningerne og har gjort et stort stykke arbejde, som bl.a. omfattede ransagning af en lejlighed i området, for at finde frem til gerningshund og ejer. Desværre er sagen ikke opklaret, da mistænkte ikke har kunnet identificeres af den ihjelbidte hunds ejer.

Dusøren blev derfor ikke udbetalt. I stedet har Olivers Foundation og DKK sendt hver af de tre personer, der henvendte sig i sagen, en vinhilsen med tak for deres hjælp og engagement i sagen.

1/2 ann.

Mulige løsninger

Området er – som sagt – svært at regulere, og DKK's foreløbigt bedste bud har været følgende tre tiltag:

- 1 Alle hunde af muskelhundetype skal føres i en max. 1 meter lang, solid snor, når de ikke holdes forsvarligt indhegnet på privat grund. Dette vil skulle indføres som en ny bestemmelse i hundeloven. For de seriøse ejere af muskelhundene er det ikke noget problem, da de i forvejen sørger for at holde deres hunde i snor, når de er over hvalpestadiet.
- 2 Ethvert tilfælde, hvor en (hvilken som helst) hund overfalder en anden hund, så den kræver dyrlægebehandling eller bides ihjel, skal – som et minimum – automatisk udløse et pålæg om, at gerningshunden skal føres i snor og bære mundkurv. Altså en stramning af lovens nuværende § 6, stk. 2.
- 3 Indførsel i Ordensbekendtgørelsen om, at hunde generelt skal føres i snor, hvis det ikke specifikt er tilladt at have dem løse f.eks. i hundeskove, i visse parker og på stranden i vinterhalvåret.

Til forslag 1

Vi er klar over, at der kan være tvivlstilfælde, hvor det kan være vanskeligt at vurdere, om en hund er en muskelhundtype eller ej (ligesom det kan være svært at vurdere, om en hund er en labrador eller ej, jfr. hundelovens § 3). Men i praksis kan man – med en lille billed-eksempel-samling i hånden – nemt se, om der er tale om den pågældende type hund. Dette forhold må formulingsmæssigt kunne løses af en begavet jurist i Justitsministeriet/Rigs-politiet, hvis der er politisk vilje til det.

Afgørelsen skal kunne træffes på en 100% nem og enkel måde, så det ikke kræver unødige ressourcer i politiet. Da der ikke er tale om noget stort, afgørende indgreb (som aflivning), men alene om, at hunden skal gå i snor, skal det være muligt at træffe beslutninger uden partshøring mm.

Snorepligten skal naturligvis noteres officielt i politiets sag på den pågældende hund. (DKK har for længst foreslået, at der etableres et fælles register for hele politiet over hundesager).

Overtrædelse af snorepligten skal automatisk udløse et egentligt pålæg om snor (lovens § 6, stk. 2) med de bestemmelser om konsekvenser (aflivning uden forudgående temperamentstest), der allerede fremgår af loven.

Til forslag 2

Administrationen af loven fungerer i dag hovedet ikke på dette område. Der gives sta-

dig latterlige, små bøder på 500 kr. frem for at sikre, at gerningshunden ikke forvolder flere skader. Derfor skal det tydeligt fremgå af loven, at gerningshunden automatisk – som et minimum – skal have § 6, stk. 2 pålæg om snor og mundkurv. I voldsomme tilfælde bør gerningshunden beslaglægges med det samme og efterfølgende aflives.

Til forslag 3

I de gamle politivedtægter fremgik det, hvor hundene skulle føres i snor. Disse bestemmelser er tilsyneladende røget ud af den nye Ordensbekendtgørelse. Det bør snarest indføres som en helt generel bestemmelse, at hunde kun må være løse, der hvor der er givet specifik tilladelse til det.

Hører gerne andre forslag

I DKK hører vi gerne andre forslag fra ministeren og hendes embedsmænd, men hvis ikke de kan komme op med noget bedre, så synes vi, at de skulle begynde her – og det kan ikke gå hurtigt nok.

I skrivende stund sidder en pensioneret frisørmester på Åboulevarden i København og er knust og chokeret over at have mistet sin lille kammerat – en italiensk mynde, som i årevis har været med på arbejde i frisørsalonen. Dens endeligt blev en løs "mini pitbull", som overfaldt den, da manden en onsdag formiddag i maj gik ud af sin gadedør med sin hund i snor.

Vi lader billedet stå et øjeblik!

GRAFIKER: TJA

Det er ikke synd for en hund at bære mundkurv, men det skal naturligvis være en, hvor hunden kan åbne munden og trække vejret frit, samtidig med, at den sidder godt fast om hals/nakke. Man må ikke bruge stofmundkurvene, som kendes fra dyrlægebesøg, fordi man synes, at de ser mindre drabelige ud. Med sådan en på kan hunden ikke åbne munden eller halse, og de er kun beregnet til brug i få minutter ad gangen. En mundkurv må ikke forveksles med en grime, som ikke har noget som helst med en mundkurv at gøre, men alene er beregnet på at styre store hunde, når man går med dem – ligesom når man trækker med en hest. (Foto: Wiegarden/Tine Luther)

Mundkurv, hvor hunden kan åbne munden og trække vejret frit.

Med en dyrlægemundkurv kan hunden ikke åbne munden eller halse, og de er kun beregnet til brug i få minutter ad gangen.

Grimen har ikke noget som helst med en mundkurv at gøre, men er beregnet på at styre store hunde, når man går med dem.